

Felcsúti Hírlap

2026. július, XV. évf., 7. szám (167.)

A portrait of a young woman with long, wavy brown hair and blonde highlights, wearing a dark brown t-shirt and a necklace with a small pendant. She is standing in front of a background of colorful vertical poles (yellow, green, orange).

Arcvonás „Büszke és hálás vagyok”

Találkozás az Endresz-díjas Vasvári Viviennel

Tappancs

Látogatás a lovasberényi
FEMA állatotthonban

Téka

Vízparti csodák nyomában
a felcsúti gyerekek

Riport

Béry-Januskó Ábris története
az élni akarásról

Kaleidoszkóp A szívem a szíveddel dobban

Bepillantás a nyárindító EndreszGála kavalkádjába

Zenével, tánccal, énekkel várták a nyarat az Endresz György Általános Iskola diákjai. Az EndreszGála során az elsősöktől a nyolcadikosokig bárki megmutathatta, hogy miben a legügyesebb.

Napvitorlák és színes esernyők árnyékában vette kezdetét az iskolai „Ki mit tud?”, avagy az EndreszGála, mely ezúttal is lehetőséget teremtett arra, hogy a legbátrabbak megcsillantsák tehetségüket. „Ha a szívem a szíveddel dobban, kicsi ablak nyílik álmomban” – míg az elsősök a Republic klasszikusával meséltek a szeretetről, addig a másodosok Patai Anna dalával árulták el, hogy nem csípi az iskolát. A legkisebbekből verbuvált táncsoport népi gyermekjátékokkal, valamint csallóközi és rábaközi lépésekkel készült, a Genius Akrobatikus Rock and Roll Club felcsúti tűzrólpattant növendékei a tőlük megszokott intenzitással ropták. „Ezek vagyunk mi!” – kiáltották az ötödikesek, akik műsorukban „idő kapszulába” zárták az első felsős évüket, a negyedikesek Zoltáni Zsolt ének-zene tanár vezetésével a jól ismert 67-es útra kalauzolták közönségüket. Horváth Benedek gitárjával a híres Bella ciao című olasz dalt gondolta újra, a Blaskó Vil-ló-Kertész Lilla alkotta jazzduó légiiesen táncolt, az arany-torkú Szabó Viktória pedig milliónyi álmról dalolt, majd ikeröccseivel közös szenzációs előadásában a sokszoros Grammy-díjas énekesnő, Adele egyik világszlágerét énekelte könnyedén – csupán néhány a kiváló produkciók közül. A programok sorában a felsősök munkáiból álló képzőművé-szeti kiállítást Tóth Andrea rajztanár nyitotta meg. S az egyes előadások között Vörösné Székely Henriett igazgató különfé-le elismeréseket adott át. Megválasztották az év diákját: az alsósok közül Bakonyi Zoltán, a felsősök közül pedig Vasvá-ri Vivien lehet a cím büszke birtokosa. Megtudhattuk, hogy mely csapatok teljesítettek a legjobban az évszázast megelő-ző sportnapon és akadályversenyen, s arra is fény derült, hogy kik lettek a Vakáció-Jó elnevezésű digitális túlélőshow bajnokai – az év igazi túlélője címet Csillag Kata érdemelte ki. Az EndreszGála aztán igazi kerti partiba csapott át – az EgyüttEst keretében tanárok és diákok önfeledten mulatva búcsúztatták el a mögöttük hagyott iskolaévet.

Nagy Enikő
Fotó: Tóth P. Flóra

Tekintse meg
képgalériánkat
a QR-kód beolvasásával!

Arcvonás „Büszke és hálás vagyok”

Találkozás az Endresz-díjas Vasvári Viviennel

Kitörő örömmel vette át a legkiválóbb végzősnek járó elismerést, amely az elmúlt nyolc év megkoronázását jelenti számára – méltó lezárása egy kalandokkal teli hosszú útnak. Vasvári Vivien kiemelkedő tanulmányi eredményéért és példamutató hozzáállásáért érdemelte ki iskolánk tavaly alapított rangos kitüntetését, az óceánrepülő névadóról elnevezett Endresz-díjat, mi több, az év diákja címet is neki ítelték oda. A nyári szünidő közepén az iskola falai között találkoztunk, s az elbűvölő Vivit az elismeréseiről, az endreszes sikereiről, a jövőbeli elképzeléseiről kérdeztük.

„Erős képeim vannak a múltból, így szinte látom magam előtt a kis Vivit, aki bátortalanul először lépett be az iskolába – kezdi történetét Vasvári Vivien. – Szerettem az óvodát, ezért nehezen birkóztam meg a gondolattal, hogy elsős leszek. Ám Zsuzsa néninek hála hamar megszerettem a sulit, ahol már az első pillanattól annyi kaland várt rám, hogy rögvest nem éreztem magam elveszettnek. A tanulással sem gyúlt meg a bajom. Gyorsan megtanultam írni-olvasni, s alsóként odahaza már nem kellett elővennem a tankönyveket, elég volt, ha figyeltem az órákon. A felső nagyon más volt, sokkal több lett a tanulnivaló, de tudatosan mentem előre. Tudtam, hogy a tanulás az én dolgom, csak magamért csinálom, s mindig a legjobbamat próbáltam nyújtani. Persze a tanulás mellett az iskola közösségi életében is igyekeztem részt venni. S volt egy különleges elhatározásom: mivel kisdíákként a nagyok félelmetesek voltak számomra, megfogadtam, hogy ha nagy leszek, kedves leszek a kicsikkel, így hát mindig mosolyogtam rájuk.”

Vivi számos sikernek örvendhetett az endreszes évek alatt: „Túl azon, hogy minden évben kitűnő tanuló voltam, különféle tanulmányi versenyeken is részt vettem. Szívesen emlékszem vissza arra, hogy harmadikosként a nyelvÉSZ nevű anyanyelvi versenyen megyei II. helyezett lettem, de talán a közelmúlt megmérettetéseire vagyok a legbüszkébb. Hetedikesként a Hebe Kft. olvasóversenyén

országos II. helyezést értem el, nyolcadikosként megnyertem egy angol nyelvi versenyt, a Teleki Pál Kárpát-medencei Földrajz-Földtan Versenyen megyei III. helyezett lettem, s a nyelvÉSZ fordulónak sorában bejutottam az országos döntőbe. Hálás vagyok a tanárainknak, akik ösztönöztek, és alkalmasnak találtak arra, hogy újra és újra próbára tegyem magam. A versenyek mellett extra feladatokat is vállaltam. Amiben csak tudtam, segítettem. Úgy voltam vele, hogy ha épp engem kérnek meg valamire, akkor miért mondanék nemet. Számíthattak rám a társak és a tanárok. Minden tőlem telhetőt megtettem az Endreszéért.”

Korántsem véletlen hát, hogy az Endresz-díjat éppen Vivinek ítelték oda. „Amikor tavaly először adták át ezt az elismerést, már akkor kinéztem magamnak – árulja el. – Leírhatatlan boldogság és megtiszteltetés számomra, hogy én lehetek a 2025/2026-os tanév Endresz-díjasa. Büszke vagyok magamra, és hálás mindenkinek, aki hozzásegített a kitüntetéshez. Sok év munkája áll mögöttem. Valóban a legjobb tudásom szerint igyekeztem minden egyes feladathoz hozzájárulni. Szerettem volna minden tanévet úgy lezárni, hogy kitűnő vagyok. Ezt az eredményt nem a szüleim várták el tőlem, ők csupán arra sarkalltak, hogy a képességeimhez mértén teljesítsek. Sokat jelent, hogy a szüleim bíztak bennem, s nap mint nap biztattak,

hogy a legtöbbet hozzam ki magamból. Gyorsan elrepült ez a nyolc év, amelynek megkoronázása egyértelműen az Endresz-díj, de persze a társak által nekem megszavazott »Az év diákja« kitüntetésnek is éppúgy örülök, ahogy annak is, hogy minden évben többször elnyertem »Az évszak diákja« címet. Sok szép emléket viszek magammal a felcsúti iskolából, olyanokat, amelyek segítettek abban, hogy élményként éljem meg a sulis hétköznapiakat.”

Vivi útja a velencei Zöldliget két tanítási nyelvű gimnáziumba vezet tovább. „Itt hasznosíthatom és továbbfejleszthetem a nyelvtudásom, s hiszem, hogy megvalósíthatom az álmaim – mondja. – Hogy mi leszek, ha nagy leszek? Rengeteg tervem és ötletem van. Az Endresz segített megőrizni a nyitottságom és a kíváncsiságom. Megtanított arra, hogy merjek nagyot álmodni, s bátran tűzek ki újabb és újabb célokat magam elé. Még ha van is bennem félsz, próbáljak ki új dolgokat, nem feledve, hogy mindenből kisülhet valami jó. Azt is itt tanultam meg, hogy soha ne adjam fel, s tudjam, mindig van egy másik út, ha az első nem járható. Sok emléket és élményt viszek magammal motivációként. Hiányozni fog a felcsúti iskola, ugyanakkor izgatottan várom az új kalandokat, s csak a jóra számítok.”

Nagy Enikő
Fotó: Tóth P. Flóra

Itthonról haza Megérkezés

Festményeivel tért vissza szülőföldre Csepeli Okszana

Szülővárosában, Munkácson nyílt kiállítás az évtizedek óta Felcsúton élő, de kárpátaljai gyökereire büszke festőművész, Csepeli Okszana munkáiból. Az Itthonról haza című tárlatnak a Latorca-parti város szívében található, a szintén munkácsi születésű világhírű magyar festőművészről elnevezett Munkácsy Mihály Magyar Ház adott otthont. Festményeivel a mi Okszanánk különleges belső utazásra hívta a kiállítás látogatóit: formákkal és színekkel mesélt a szülőföld és az otthon örök összetartozásáról, s reményt vitt az Ukrajnában zajló háború által meghatározott hétköznapokba.

Munkács városának egyik emblematikus épületében, a XX. század elején épült, a historizáló és a szecessziós építészet stílusjegyeit magán viselő impozáns bankpalotában – Magyarorszag akkori kormányának támogatásával – jött létre 2021-ben a Munkácsy Mihály Magyar Ház, hogy a kárpátaljai magyarok számára a kulturális, közösségi programok otthonává legyen, s a kárpátaljai művészek számára bemutatkozási lehetőséget teremtsen. Június 16-án a történelmi épület tetőterében kialakított galériában nyílt meg Csepeli Okszana Itthonról haza című kiállítása, amelyen több mint húsz gyönyörű olajfestmény mellett a Felcsúti Hírlap „Mesesarok” rovata számára korábban készített illusztrációk is szerepeltek.

A tárlat megnyitóján elsőként Petrusevics Nikolett köszöntötte a vendégeket. A Munkácsy Mihály Magyar Ház kulturális menedzsere a festőművész életútját járta be: Csepeli Okszana Munkács városában kezdte pedagógusi hivatását, majd éppen harmincöt évvel ezelőtt Magyarországra költözött, s férje szülőfalujában, Felcsúton folytatta tanári pályáját. A festészet 2011-ben köszöntött be az életébe, ám hamar meghatározó önkifejezési formává vált

számára. Képei érzéseket, gondolatokat, hangulatokat, benyomásokat közvetítenek.

Tarpai József, a Munkácsy Mihály Magyar Ház igazgatója elmondta, hogy a kiállítás létrejötté hosszú előkészítő munka eredménye, s külön köszönet illeti meg a művésznőt azért is, hogy vállalta a festmények Kárpátaljára szállításával járó nehézségeket. Kiemelte: a tárlat lehetőséget kínál arra, hogy a helyi közösség megismerje az alkotó művészetét, rácsodálkozva arra az erős kötődésre, amely őt a szülőföldjéhez fűzi.

„A tárlat címe, az Itthonról haza nemcsak bennünk, hazájuktól távol élő diplomatákban kelt mély és olykor elmentmondásos érzéseket, hanem a kárpátaljai magyarságban is. Mi ugyanis mindannyian Magyarországon otthon, Kárpátalján pedig itthon vagyunk – fogalmazott Gombor Bence, Magyarorszag Ungvári Főkonzulátusának konzulja. – Ezekben a gondterhes időkben különösen fontos, hogy az ilyen kulturális eseményeknek köszönhetően akár csak rövid időre is kiszakadhasunk a mindennapok nehézségeiből, s megállva egy pillanatra, önfeledten gyönyörködhesünk a művészetben.”

„Az élet sokszor messzire visz bennünket attól a helytől, ahol az első emlékeink születtek, ahol megtanultuk az első szavakat, ahol először tapasztaltuk meg az otthon melegét – kezdte beszédét Csepeli Okszana. – Én most Magyarországról érkeztem haza, de valójában a szívem egy része mindig itt maradt, ezen a földön, ebben a városban, az itt élő emberek között. Ez a kiállítás nem csupán képek gyűjteménye. Sokkal inkább egy belső utazás lenyomata. Egy történet színeiben elmesélve. Olyan érzéseket, gondolatokat, amelyeket szavakkal nehéz lenne kifejezni. Különleges számomra ez a találkozás, mert a tárlatnak hála olyan családtagokkal, barátokkal és ismerősökkel lehetek együtt, akik talán eddig elsősorban embert, rokont, barátot láttak bennem, de most megismerhetik azt az alkotót is, aki a festészet nyelvén próbálja megfogalmazni mindazt, amit megél. A kiállított képeken a színek beszélnek helyettem. Szívemből kívánom, hogy a képek örömet, békét és reményt vigyenek mindannyiunk életébe.”

Nagy E.

Fotó: Tóth P. Flóra,

Munkácsy Mihály Magyar Ház

Tappancs Minden élet számít

Látogatás a lovasberényi FEMA állatotthonban

Van, amelyik farkcsóválva a kerítéshez rohan, boldogan ugrándozik és szüntelenül csahol, mintha csak azt kérdezné: „Ugye, engem is észreveszel?” Van, amelyik óvatosan lopózik oda, s fejét kíváncsian oldalra billentve kuporodik le a fűben, így jelzi: „Itt vagyok ám én is!” S olyan is akad, amelyik félénken húzódik meg az óljában, onnan les ránk, ám beszédes tekintetéből ugyanaz a remény sugárzik: „Hátha ma értem jött valaki.” A lovasberényi Harap utcában, a FEMA állatotthonban járunk. A kifutókból és a kennelekből megannyi vágyakozó szempár kíséri lépteinket. Nehéz sorsú, balesetet szenvedett, bántalmazott, elhanyagolt, állatkínzásból mentett kutyák és macskák élnek a menedékhelyen, s egytől egyig arra várnak, hogy új esélyt kapva felelős gazdira és szerető otthonra találjanak.

„Itt az idősebb kutyák, ott pedig a problémás ebek laknak, ez a kölykök, az pedig a növendékek birodalma, ezek a kennelek a bull típusú kutyáknak vannak fenntartva, azok pedig futtatóként funkcionálnak, ott a macskaház, amott pedig a rehabilitációs udvar, s a frissen bekerült kutyák számára karanténjaink is vannak – mutatja be a lovasberényi állatotthont Turczer Edina, a FEMA alapítója és vezetője. – Lakóink tágas, zöld kifutókban, árnyékos pihenőhelyeken, valamint klimatizált és fűtött helyiségekben élnek. Szinte kizárólag fával építkezünk, arra törekszünk ugyanis, hogy a menedékhelyünk minél természetközelibb legyen. Számunkra nem csupán az a fontos, hogy az állat túléljen, hanem az is, hogy újra megtapasztalja a bizalmat, a gondoskodást.”

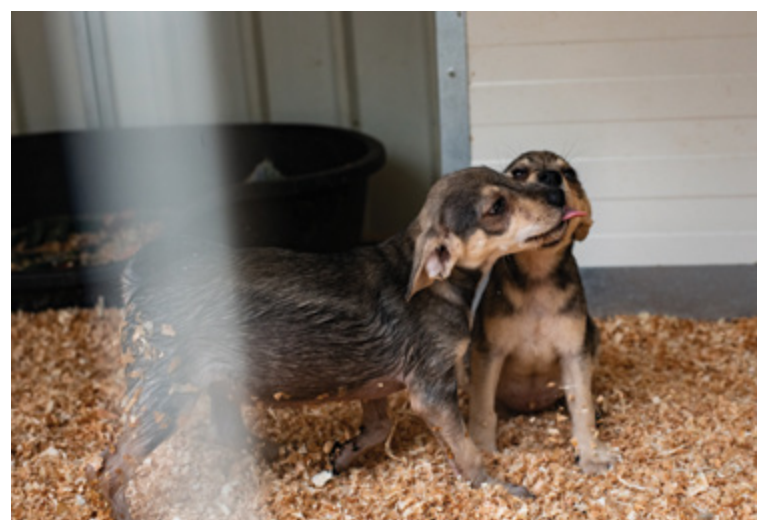
Különleges küldetés

Minden élet számít – hangzik a FEMA rehabilitációs állatotthon jelmondata. „Nem hagyományos menhely vagyunk – fogalmaz Edina. – Fő feladatunk a bántalmazott, elhanyagolt, balesetet szenvedett vagy súlyosan beteg állatok, valamint a kidobott kölykök mentése, gyógykezelése, rehabilitációja és felelős örökbe adása. Olyan sérült, traumatizált vagy különleges bánásmódot igénylő állatok, elsősorban kutyák gondozására specializálódtunk, amelyeknek a felépüléséhez nyugodt, szeretetteljes, biztonságos környezet szükséges. Szinte az összes állat fájdalmas múlttal kerül hozzánk, vannak, amelyek már azt sem tudják, milyen az emberi érintés. Ám örömteli, hogy amint kiemeljük őket a bántalmazó környezetből, a legtöbb esetben gyorsan megkezdődik a felépülésük.”

A kezdetek

A FEMA, avagy a Fejér Megyei Állatmentő és Állatvédelmi Egyesület 2012-ben jött létre. „Korábban egy másik állatmentő szervezetnél önkénteskedtem, s annyira magával ragadt ez a munka, hogy létrehoztam egy saját szervezetet – árulja el Edina. – Azért is költöztem Székesfehérvárról Lovasberénybe, hogy kialakíthassam ezt a helyet. Megtapasztaltam, milyen jó segíteni, s milyen az, amikor egy bajba jutott kis élőlénynek szüksége van rám. A férjemben, Bencében ebben a szolgálatban is társra leltem. A kisfiunkkal mi is itt élünk, az otthonunk körül alakítottuk ki a menedékhelyet. Berci már ebbe a világba született bele.” A FEMA adományokból és a személyi jövedelemadó egy százalékából befolyó összegekből működik, fenntartása, az itt élő mintegy 120-150 kutya és 60-80 macska gondozása mintegy négy-öt millió forintot emészt fel havonta. Többen önkéntesként segítik a munkát, mindannyian a szabadidejüket áldozzák a nehéz sorsú állatok mentésére és gondozására.

Új gazdára várva

„A FEMA gondozásában élő kutyák és macskák hosszú utat járnak be, mire készen állnak arra, hogy végleges otthonukba költözzenek – meséli Edina. – A mentésüket követően teljes körű állatorvosi ellátásban részesülnek, megkapják a szükséges kezeléseket és oltásokat, az azonosító mikrochipet, és az életkoruknak megfelelően ivartalanítva kerülnek új gazdájukhoz. A célunk, hogy jó gazdát találjunk. Nem arra törekszünk, hogy mihamarabb túladjunk rajtuk, hanem hogy méltó életet biztosítsunk a pártfogoltjaink számára. Azt szeretnénk, hogy minden nálunk nevelkedő állat a legmegfelelőbb családdhoz, egy szerető, nyugodt, biztonságos közegbe kerüljön. Ezért az örökbefogadás előtt megismerjük a leendő gazdikat, és segítünk kiválasztani azt a négylábú társat, amely az életmódjukhoz és a környezetükhöz a leginkább passzol. A kölykök a legkelendőbbek, de előfordul, hogy egy idősebb, akár évek óta az otthonban élő kutyus rabolja el valakinek a szívét.”

Különleges kutató-mentő szolgálat

„Speciális mentőcsapatunk az állatmentésen túl három drónnal, köztük két hőkamerás drónnal, quadddal, terepmotorral és terepjárával eltűnt emberek és állatok felkutatásában is részt vesz szerte az országban, a nap 24 órájában – teszi hozzá Bence. – A NOÉ Speciális Kutató-mentő és Önkéntes Tűzoltó Egyesülettel segítjük egymás munkáját. Ők segédkeznek az állatmentésben, én pedig önkéntes tűzoltóként szolgálom náluk. Pár éve egy eltűnt kisgyermeket kellett megtalálnunk, s az efféle speciális kutató-mentő tevékenység iránt is érdeklődni kezdtem, majd rövidesen minden olyan eszközt és járművet beszerkeztem, amely hatékonyabbá teszi a munkát.”

Bojka története

Edinának nagy hangsúlyt helyeznek az edukációra is. Iskolák, óvodák, céges rendezvények és különféle közösségi programok rendszeres látogatói, előadásukban munkájuk bemutatása mellett a felelős állattartás fontosságát hirdetik. „Mi felismertük, hogy hol van ránk szükség, s valóban szívből csináljuk – vallja Edina. – Nálunk délután négykor nem ér véget a munkaidő, itt élünk az állatok között, ők az életünk. Nincs is annál nagyobb boldogság, mint amikor sikerül örökre adnunk egy kutyust vagy cicust, látva, hogy jó helyre került. Tudom, mekkora szeretetet képes adni egy mentett állat. Idén vesztettem el a kutyámat, Bojkát, egy fajtatiszta pitbullt, aki a FEMA alapításától kezdve a társam volt. Harcoltatták, s olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy amputálni kellett az egyik lábát. Nem kellett senkinek, itt maradt, mindig velem volt. Az ő jelenléte adott erőt a hétköznapiakhoz, s most már az emléke inspirál a mindennapi munkában.”

Nagy Enikő, fotó: Tóth P. Flóra

Ha Ön is szeretné támogatni a FEMA munkáját, az alábbi számlaszámra küldheti felajánlását: 10700093-67838194-51100005 (CIB Bank)

Augusztus 15-én, a 'Csúti vigasságok programjainak sorában találkozhatunk a FEMA állatmentőkkel és kis védenccikkel. Minőségi állateledellel, valamint reklámtárgyak, pólók vásárlásával mi is támogathatjuk a szolgálatukat.

Téka Egy cseppnyi nyár

Vízparti csodák nyomában a felcsúti gyerekek

A nyári szünidő kellős közepén, a júliusi kánikulában a könyvtárban sereglettek egybe Felcsút csöppsegei, hogy Szecsődi Zsuzsa és csapata jóvoltából képzeletben együtt induljanak útnak, no nem az Óperenciás-tengeren is túlra, hanem egyenesen annak a partjára.

Hűsítő vizes kalandok várták a gyerkőcöket a felcsúti bibliotékában, ahol a vakáció egyik forró napján Szecsődi Ági óvodapedagógus készült vidám foglalkozással. Miután a kicsik a tekóns történetéből megtudhatták, hogy a tenger csupa új kalandot rejt, amelyeket a barátainkkal együtt élhetünk meg, az Óperenciás-tenger partjára igyekezve elővettek egy hatalmas régi bőröndöt, s közösen döntötték el, mi mindent visznek magukkal a nagy útra – fürdőruha, strandpapucs, nap-szemüveg és szalmakalap egyaránt került a kofferba. A gyerekek aztán a vízpart hangjaival ismerkedhettek. „De hisz ez egy delfin, anya kedvenc állata!” – kiáltotta Gréti, amikor felhangzott a gyönyörű cet különleges fütytje. Majd mielőtt „csobbantak” volna, gondosan kitakarították az ötletes tengeri installációt, amelyben a kagylók és korallok között megannyi hulladék lapult. A kúria kertjében kialakított pavilonban kézműves alkotóműhelyek sorakoztak: Apróné Erzsike néni mutatós vitorlás készítésére invitált, s útmutatásával befőttesüvegek változtak mini vízi élővilággá, Endresné Gulyás Tímea nem csupán arra tanított, hogyan hajtogassunk papírból különféle vízi élőlényeket, de azt is megmutatta, miként formáljunk színes lufiból halacs-kát, Szecsődi Zsuzsa műhelyében pedig finom mézeskalács-halacs-kák várták, hogy cukormázzal díszes pikkelyeket írjunk rájuk. Mindeközben ki-k kedvére „horgászhatott” a megannyi mosolygós uszonyost rejtő vájlingban – a kis Mira büszkén mutatta újabb és újabb zsákmányát az anyukájának. Úgy tűnik hát, hogy nincs is olyan messze az Óperenciás-tenger mesevilága, elég ellátogatnunk a felcsúti könyvtárba.

Nagy Enikő
Fotó: Tóth P. Flóra

Riport „Együtt mindent megoldunk”

Béry-Januskó Ábris története az élni akarásról

Először nem a kerekesszéket láttam meg, hanem a kislányt. Kacagó tekintetével, huncut mosolyával, önfeladott rezdüléseivel kitűnt a többiek közül. Látszott, hogy boldog. Örül annak, hogy itt lehet. Itt, az iskolában, a többi gyerek között – és hálás, mert csupa hétköznapi csodákat élhet meg velük. Aztán megláttam a kerekesszéket is, s ez a kézfelfogható derű, ez az őszinte, tiszta, gyermeki életöröm máris új, mélyebb értelmet kapott. Az SMA-beteg Béry-Januskó Ábris – akinek az életéért annak idején az egész ország összefogott – kis elsősként a 2025/2026-os tanév elején csöppent bele a felcsúti Endresz György Általános Iskola közösségébe. Első igazi iskolaéve végén, egy nagy mérföldkő, a tizedik születésnapja alkalmából vértessacsi otthonukban láto-gattuk meg őt és az édesanyját, Flórárt, hogy megismerjük nem is egy, de rögtön két hős megrendítő történetét.

Kutyusával az oldalán vidáman kerekezik felénk, s kivételes nyitottsággal és közvetlenséggel máris a szobájába invitál, hogy megmutassa a kincseit. „Ez egy Tyrannosaurus, ez egy Stegosaurus, ez pedig egy Velociraptor – sorolja nagy szakértelemmel dínógyűjteményének legkülönlegesebb példányait, s abba sem hagyja a mesélést. – Amellett, hogy rajongok a dinoszauruszokért, szeretem az állatokat, elbűvölnek a bogarak, szívesen játszom a kertben, rengeteg barátom van, állandóan beszélek, ja, és olvasni is szeretek. Megmutassam a legújabb könyvemet?” S hipp-hopp, elő is kerül az a vaskos kötet, amelyet jeles tanulmányi eredményéért az oklevele mellé jutalmul a tanévzárón kapott. A vértessacsi Béry-Januskó Ábris 2025 szeptemberében lett az Endresz György Általános Iskola tanulója. „Nehezen találtunk rá erre az iskolára, de sikerült, és nagyon szeretek ide járni – meséli. – Jól megy a tanulás, mindenki nagyon cuki, emlékszem, már az első napom is szuper volt, még a nagyok is pacsiztak velem.”

A felcsúti iskola közösségében

„Küzdelmes évek állnak mögöttünk az iskolaválasztás terén – teszi hozzá Ábris anyukája, Flóra –, nem könnyű ugyanis olyan intézményt találni, ahol egy fogyatékkal élő gyermek számára is megvan a fejlődés lehetősége. Több iskolával is megpróbálkoztunk, de mivel sehol nem kezelték méltányosan a helyzetet, a vége mindig az lett, hogy Ábris egyéni munkarendben folytatta a tanulmányait, így nem adatott meg neki, hogy az első évtől egy megtartó rendszerben tudjon edukálódni. 2025 nyarán költöztünk haza Németországból, ahol egy munkalehetőség miatt csaknem két évig éltünk. Korábban a szülőfalumban, Szárligeten laktunk, egy barátunk házában a felső szintjét béreltük, Ábris azt a kis albréletet tekintette

az otthonának. Ám még a német kaland előtt sikerült eljutnom arra a szintre, hogy kedvező áron megvásároljam ezt az akkor még erősen felújításra, újjáépítésre szoruló vértessacsi parasztházat, amelyet azóta folyamatosan alakítgatunk, a saját otthonunkká formálunk. Ide költözve a korábbi tapasztalatok miatt félve kezdtünk bele az iskolakeresésbe. Sorra próbálkoztunk a környéken, s Felcsút volt az a település, amely tudta fogadni Ábrist.”

Flóráról már az első beszélgetéskor lenyűgözte az igazgatónő hozzáállása. „Heni néni transzparensen elmondta, hogy nem volt még az intézményben kerekesszékes gyermek, de az infrastruktúra adott, az új iskolaépület akadálymentes, a pedagógusok pedig nagyon örülnének Ábrinak, s mindent megtennének, hogy otthon érezze magát az iskolában – emlékszik vissza. – Mivel az első látogatás is jól sikerült, úgy döntöttünk, megpróbáljuk, s mostanra azt mondhatom: megtaláltuk AZ ISKOLÁT, így, csupa nagybetűvel. Az Endreszben kiváló pedagógusok veszik körül a gyerekeket, a legjobb osztályfőnök kíséri Ábrist, magas színvonalú az oktatás, s igazi közösség épül. A sok kudarcba fulladt próbálkozás után és Ábris kétnyelvűsége miatt úgy láttuk jónak, ha előlről kezdjük az építkezést, így a kisfiam ismét az első osztályban kezdett. Ez volt a jó döntés. Végre sikerült egy teljes tanévet egy helyen, egy közösségben sikeresen végigcsinálnunk. Ábris megkapta élete első magyar bizonyítványát, de ami számunkra a legnagyobb csoda: Zsuzsa néninnek köszönhetően megtanult kézzel, ceruzával, folyóírással írni. És ami még ennél is többet jelent: rengeteg új barátot szerzett, s egy olyan befogadó, támogató közösség része lett, ahova minden reggel boldogan indul el.” „Azt is elmeséljük, hogyan derült ki, hogy SMA-s vagyok?” – kérdi Ábris, miközben új tudományát megmutatva gyöngybetűkel kanyarintja nevét a papírra.

A súlyos diagnózis: SMA

„Végzős gimnazistaként nőgyógyászati betegséget diagnosztizáltak nálam, s az orvosom azt mondta, kicsi az esélye, hogy valaha természetes úton teherbe essek – kezdi történetét Béry-Januskó Flóra. – Világéletemben orvos szerettem volna lenni, ám a diagnózis hallatán úgy döntöttem, nem áldozom a fiatalságom a hosszú egyetemi éveknél és az orvosi karrier felépítésének, hanem valami más hivatást választok, hátha fiatalon mégis lehet gyermekem. Megismerkedtem a volt férjemmel, s nem sokkal később, 21 évesen várandós lettem. Alig hittem el. 2016. július 31-én aztán megszületett Ábris, s hamarosan magamra maradtam vele. Sem a várandósságom alatt, sem a születését követően semmi jel nem utalt arra, hogy bármi probléma lenne a babával. Ábris az első pár hónapban ügyesen fejlődött, ám öt és fél hónapos korában észrevettem, hogy nem tud megcsinálni olyan dolgokat, amelyekre addig képes volt, például már nem tudja betenni a szájába a cumit. Arra lettem figyelmes, hogy megrekedt a mozgásfejlődése.”

Flóra először ortopédiai vizsgálatra vitte Ábrist, majd elmentek gyógytornászhoz, s részt vettek babaúszáson is, de mindenütt azt mondták: semmi gond. „Hét és fél hónapos volt, amikor a gyermekorvos azt javasolta, menjünk el egy fejlődésneurológiai vizsgálatra – meséli Flóra. – Ott az orvos első ránézésre megmondta, hogy a gyerekem SMA-s. Amikor megkérdeztem, hogy ez mit jelent, nem-törődöm, lekezelő stílusban azt felelte, hogy mindössze húsz százalék az esély arra, hogy megéri az egyéves kort, szóval legyek vele, amíg lehet, úgyis lesz majd másik.” Néhány héttel később a genetikai vizsgálat igazolta, hogy Ábris a legsúlyosabb, az 1-es típusú SMA-ban, vagyis spinális izomatrofiában szenved. Ez egy genetikai betegség, amely a gerincvelő mozgatóidegeinek pusztulásával és súlyos izomsorvadással jár. Az SMA-s csecsemők nem képesek kúszni, ülni, állni, valamint légzési és nyelési nehézségekkel küzdenek, s kezelés nélkül a légzőizmok bénulása miatt nagyon csekélyek az életkilátásaik.

A kezeléstől az úttörő kezdeményezésekig

„Mire megérkezett a diagnózis, külföldi oldalakon és nemzetközi tudományos folyóiratokban már utánaolvastam a betegségnek – mondja Flóra. – Így szereztem tudomást arról, hogy Amerikában nem sokkal korábban hagyták jóvá a betegségre az első gyógyszeres terápiát, a Spinrazát. Örömmel újságoltam az orvosnak, aki hitetlenkedett, s közölte: fogadjam el, hogy Ábris gyógyíthatatlan. Nem vagyok az a könnyen feladós típus, így megkerestem a tudományos cikk szerzőjét, s minthogy ennél a betegségnél az időfaktor különösen fontos, a szerző javaslatára azonnal elkezdtem felvenni külföldi klinikákkal a kapcsolatot. Közben létrehoztam a BJÁbris Alapítványt, s gyűjtést szerveztem a kezelés súlyos költségeinek az előteremtésére. Az egész ország megmozdult, ez volt az első ilyen összefogás, melynek köszönhetően néhány hét alatt komoly összeg gyűlt össze a számlánkon. Kiderült, hogy a gyógyszercég az európai engedélyezés érdekében a kontinensünkön klinikai gyógyszerkipróbálási programot indít. Jelentkeztünk, Ábrist is beválasztották, s az adománnyal ezt a programot támogathattuk meg. Márciusban kaptuk meg a diagnózist, májusban pedig már utaztunk is a kezelésre Belgiumba, oda kaptunk leghamarabb időpontot. Ábris akkor tíz hónapos volt, s addigra már egyáltalán nem tudott mozogni.”

A belga programot egy világszinten is elismert neurológus vezette, aki őszintén elmondta Flórának, hogy nem tudni, mi lesz a terápia eredménye: lehet, hogy nem javít a gyerek állapotán, lehet, hogy stabilizálja, és az is lehet, hogy elindul Ábris fejlődése. Az édesanya a bizonytalanság ellenére is úgy döntött, belevág a programba, amelyre a kisfiú jól reagált, a gerincvelőbe adott injekciónak hála az állapota rövidesen javulni kezdett. Mindeközben Flóra 2017 augusztusában harmadmagával létrehozta az SMA Magyarország Alapítványt, hogy a nemzetközi tudást hazahozva segítse az új szakmai protokoll kialakítását, azt, hogy az SMA-s gyermekek idehaza is megkaphassák a megfelelő ellátást. A dokumentum 2018 tavaszán jelent meg a Magyar Közlönyben. Közben a Spinrazát Európában is jóváhagyták,

s azóta tb-támogatottan Magyarországon is hozzáférhetővé vált a négyhavonta ismétlődő életmentő terápia. „Ám a gyógyszer önmagában nem elég, az SMA kezelésében számos kiegészítő is szerepet játszik – magyarázza Flóra. – Szükség van köhögztetőgépre, váladékszívóra és úgynevezett noninvazív légzéztámogató készülékre is. Korábban ezek a segédeszközök ismeretlenek voltak nálunk, de az alapítványon keresztül sikerült behoznom őket az országba, s most már mindegyikhez ingyen juthatnak hozzá a betegek. Kis kerekesszék sem volt itthon, de már az is elérhető állami támogatással. Magyarország mostanra az élen jár az SMA kezelésében, évek óta színvonalas az ellátás, immár csecsemőkori szűrés is van, ami segíthet a betegség korai, még tünetmentes felismerésében, ami kritikus fontosságú a kezelés eredményességét tekintve. Az élet érdekes humora, hogy Ábris által voltaképp visszakerültem az orvosi vonalra. Az is érdekes, hogy az ember szülőből hogyan avanzsál szakmai partnerré. 22 évesen csöppentem bele az SMA világába, s nem volt könnyű kiharcolnom, hogy az egészségügyben meghallják a hangomat.”

Hogy az ellátás költségeit előteremtsek

Alapítványi munkája során Flóra kapcsolatba került egy gyógyszercéggel, amely felajánlott neki egy betegszervezeti kapcsolatokért felelős pozíciót. „Ábris mellett teljes munkaidős állást eleinte nem tudtam vállalni, de az alapítványi teendőkön túl mindenfélét csináltam a plusz bevételért, hostesskedtem, sört csapoltam vagy épp angolt tanítottam – árulja el. – Ám azért, hogy egyedülálló édesanyaként és erős családi háttér nélkül anyagi stabilitást

biztosítsak a kisfiam számára, felhagytam az alapítványi munkával, s ennél a gyógyszercégnél kezdtem el dolgozni. Németországban is egy hasonló cégnél helyezkedtem el, ám onnan hazatérve búcsút kellett mondanom a gyógyszeripari pályának. Az a tervem, hogy az alapítványt újra életre keltsem annak érdekében, hogy Ábris ellátásának, fejlesztésének, állapotmegőrzésének a költségeit előteremtsem.” Ábris heti kétszer gyógytornára, heti kétszer úszásra jár, s folyamatosan szükség van gyógyászati segédeszközökre, amelyeket legfőképp Olaszországból szereznek be. Legutóbb egy speciális állítóhoz jutottak hozzá, hogy a gerincműtét után a kisfiú visszanyerje az egykori stabilitást. Az alapvető szükségletek fedezéséhez évente legkevesebb öt-hat millió forintba van szükség, éppen ezért minden támogatást hálás szívvel fogadnak Flóráék. „A nehézségeink ellenére életvidám társaság vagyunk, pörgős az életünk, jövőnk-megyünk, sok barátunk van – vallja Flóra. – Szeretnénk bizonyítani, hogy van élet az SMA-val. Az ember a súlyos betegséggel küzdve is megélhet klassz dolgokat. Ábris miatt tudatosan táplálom az életörömöm, ezt látja, ezt érzi ő is, s ha olykor nekikeseredem, most már ő maga biztat: »De hát tudod, együtt mindent megoldunk!«”

Nagy Enikő
Fotó: Tóth P. Flóra

**Ha Ön is szeretné támogatni Ábris gyógykezelését, az alábbi számlaszámra küldheti felajánlását.
BJÁbris Alapítvány (Erste Bank):
11600006-00000000-79318624**

Mesesarok Vesztesek

Írta: Feketéné Schneider Mária

Alighanem a környéken élő összes szarvasbogár hozzánk költözött. Még hozzá az udvarunkban lévő igen magas vadkörtefán vetették meg a lábukat. A bejáratú ajtótól karnyújtásra lévő fa ugyanis tele van szarvasbogárral. Egy egész hadsereg tanyázik ott. Könnyű őket figyelni, hiszen jártamban-keltemben vetek egy-egy pillantást a fára. Mindig látok rajta le- vagy éppen felfelé igyekvő óriás bogarakat. Amióta megjelentek, harci kedvük nem csillapodott egy cseppet sem. Az éppen szemben közlekedővel azonnal összemérik az erejüket, és a vesztest letaszítják a fáról. A pórus járt bogár a földön landol, majd újból a fa törzse felé veszi az irányt, hogy új ellenfelet találjon magának. Kíméletlenül bánnak egymással, a harc a vérükben van. Óriási szarvukkal nagy sebeket ejtenek az ellenfeleiken. Igazi küzdők, nem bújnak el, nem térnek ki a másik útjából, még a természetesebb bogár elől sem, hanem azonnal felveszik a harcot. A szememmel követtem őket, ahogy egyre feljebb és feljebb másznak. Sokszor már nem is látom őket a levelektől, olyan magasra menetelnek. Ha utoléri az előtük lévő vagy éppen a lefelé közlekedővel találkozni, nem teketóriáznak, karmos végű lábukat megvetik a fa kérgében, és máris kezdődik – vagy inkább folytatódik – a kíméletlen küzdelem.

A vadkörtefa alá még kora tavasszal két műanyag hordót tettünk. Ezekben gyűjtjük az esővizet, amelyet locsolásra használunk. Pár nappal ezelőtt az egyik hordóban találtam egy vesztes bogarat, amely ezúttal nem a földre pottyant. Hogy a további „szarvasbogár-fürdőzést” megelőzzem, a hordók tetejét befedtem egy-egy óriás virágtálcával. Nagy volt a hőség ez idő tájt, ezért sokszor kellett locsolni. A kannát már a kezembe vettem, és indultam a hordókhoz, hogy vizet merítsek, amikor is egy nagy koppanást hallottam. Egy újabb vesztes landolt a hordó tetején, az óriási virágtálcában. Épp csak egy hajszálon múlt, hogy a szarvasbogár nem a fejemre esett. A hátára pottyant a harcias páncélos, és hat lábával erősen kapálózott. Felnéztem a fára. A vesztes feletti ágon győzelem-

ittasan mászkált a győztes bogár. Óvatosan megfogtam a vesztest, és a körtefa törzsére helyeztem, amilyen magasra csak tudtam. A bogár nem teketóriázott, kampós végű lábait megvetette a fa kérgén, és azonnal legyőzője felé vette az irányt. A győztes már várta. Újból összekapaszkodtak, szarvaik egymásnak feszültek, és folytatódott a véget nem érő küzdelem. Nagy viadalok lehetnek odafönt a körtefa koronájában, hiszen sok a harci sérült szarvasbogár. Kinek a szárnya áll csálén, kinek a fél szárva hiányzik, kinek egy-egy lába. A sebesüléseken látszik, hogy a rovarok valóban nem kímélik egymást.

Kerti munka közben szeretek zenét hallgatni. A fülemben aznap is ott volt a hangszóró. Ahogy belemerítettem az öntözőkannát a vízbe, az egyik fülemből kiesett a fül dugó, egyenesen bele a vízzel telt hordóba. Nem volt mit tenni, az összes vizet kiborítottam. Minden sáros lett körülöttem. A hordó alján találtam meg a hangszórót. Tiszta vízzel lemostam, és kivettem a napra száradni. Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy az egyik sárkupac mozog. Mi lehet az? – tanakodtam csodálkozva. A kezem ügyében lévő bottal meg is piszkáltam. Ez egy szarvasbogár! – döbbsenem rá. Szegényke próbált kievickélni a sárból, ami igen nehezen ment neki, hiszen a hátán lévő páncél megtelt sárral, és karmos végű lábai sem segítettek előrébb jutni. Ő is egy vesztes. Ellenfele az imént lökhette le a fáról. Mit csináljak vele? Így nem maradhat, hisz ha megszárad rajta a sár, olyan keménnyé válik, hogy a bogár talán elpusztul. Szívaccsal sem tudom róla lemosni, villant át az agyamon. Megfogtam hát a sáros bogarat, és feltettem a fa kérgére. Amikor láttam, hogy már jól megkapaszkodott, akkor a locsolókannából óvatosan vizet engedve lemostam. Ettől nagyon ideges lett. Mérgesen mászott felfelé a vadkörtefa törzsén. Ekkor vettem észre, hogy a jobb első lába hiányzik – ez is az egy harci seb lehet, ám láthatóan nem veszi el a kedvét a további viadaloktól. Szerencséjére a sarat teljesen le tudtam mosni róla, így tovább élhette kíméletlen szarvasbogáréletét.

Konyha Lazac cukkini tagliatellével

A hazai zöldségek legbő-
ségesebb időszakában
járunk. Ilyentájt a leg-
finomabbak a nyári
kedvencek, amelyek közül ezúttal
a cukkinit ajánljuk. A tagliatelle
hosszú, lapos, szélesre vágott
tradicionális olasz tészta – erről
kapta a nevét a cukkiniből készült
változat, mely friss, üde íze miatt
kiváló kísérője a halaknak.

Hozzávalók (4 adaghoz):

A lazachoz

250 ml főzőtejszín
1 (bio) citrom reszelt héja
2 gerezd fokhagyma (összezúzva)
25 g reszelt kemény sajt
4 lazacfilé
1 teáskanál durva só
frissen őrölt fekete bors
3 evőkanál aprított törökmogyoró

A cukkini tagliatelléhez

3 (kb. 750 g) cukkini
1 teáskanál só
1 (bio) citrom
2 evőkanál olívaolaj
frissen őrölt fekete bors
25 g reszelt sajt (pl. Havarti)

Elkészítés:

Összekeverjük a tejszínt, a citromhéjat, a fokhagymát és a reszelt sajtot, majd egy sütőtálba öntjük a keveréket. Belehelyezzük a lazacfilét, s megszórjuk sóval, borssal, mogyoróval. 225 Celsius-fokon tíz perc alatt készre sütjük, majd cukkini tagliatellével tálaljuk. Ehhez zöldséghámo-
zóval hosszú, vékony csíkokra szeljük a cukkinit, a puha, magos belső részt apró kockákra vágjuk. Egy szűrőbe tesszük a csíkokat és a kockákat, megszórjuk őket sóval, összekeverjük, s tíz percig állni hagyjuk, hogy a cukkini levet eresszen. Lereszeljük a citromhéjat, s egy evőkanál citromlevet facsarunk. Összekeverjük a citromhéjat és -levet az olívaolajjal, s megszórjuk borssal. Finoman ki-
nyomkodjuk a cukkinit, hogy a felesleges nedvesség tá-
vozzon. Egy tálra tesszük, meglocsoljuk a citromos öntet-
tel, majd ráreszeljük a sajtot. (A cukkini tagliatellét akár
főtt tagliatelle tésztával is összekeverhetjük.)

Nagy Enikő

Kert Nyári teendőink

A Kertészeti Áruda rovata

A z augusztus a
bőség mellett
a felkészülés
hónapja a kert-
ben. Bár ezek a napok
a legtöbbek számára a
rekkenő hőségről és a jól
megérdemelt vakációról
szólnak, a hobbikerté-
szek számára az egyik
legmozgalmasabb idő-
szak köszönt be. Ilyen-
kor egyszerre élvezzük
a tavaszi és a kora nyári
munka gyümölcsét,
valamint módszeresen
alapozzuk meg az őszi
szezont és a jövő évi
sikereket.

Fotó: pexels.com

A legfontosabb napi feladat a betakarítás. A paradicsom, a paprika, a cukkini és a padlizsán folyamatos szedést igényel. Ha a tövön hagyjuk a túlrejt terméseket, a növény energiát veszít, és leállítja az új virágok képzését. A gyümölcsfák, mint az őszibarack, a szilva vagy a korai alma, szintén gondos szü-
retet kívánnak. A lehullott, sérült vagy beteg gyümölcsöket
mindig gyűjtjük össze a fa alól, nehogy a gombás betegsé-
gek és az áttelelő kártevők melegágyává váljanak. A letermett
ágyások kiürülésével szerencsére nem ér véget a veteményes
élete, kezdődhet a másodvetés. Augusztusban bátran vethe-
tünk még spenótot, sóskát, hónapos retket, rukkolát, téli sa-
látát vagy áttelelő kelt. Ezek a növények gyorsan fejlődnek,
így friss, vitaminban gazdag zöldséghez jutunk egészen a
késő őszi fagyokig. Az augusztus a szamócaültetés abszolút
főszereplője is: a most földbe kerülő egészséges palánták jövő
tavasszal már bőségesen teremnek majd. A díszkertben az
elnyílt virágfejek rendszeres eltávolítása a legfőbb esztétikai
és egészségügyi teendő. A dália és a rózsák különösen hálá-
sak a gondoskodásért, és egy utolsó pompás virághullással

örvendeztetnek meg minket az ősz beállta előtt. Augusztus
végén befoghatunk az örökzöld cserjék és a kétnyári növé-
nyek átültetésébe, és megkezdhetjük az ágyások fellazítását a
tavasszal nyíló hagymás virágoknak.

A kánikula miatt az öntözés mikéntje kritikus jelentősé-
gű. Mindig a kora reggeli órákban locsoljunk, közvetlenül a
növények tövéhez juttatva a vizet. Ezzel elkerülhetjük a leve-
lek megégését és a gombás fertőzések terjedését. A gye-
pet érdemes a szokásosnál magasabbra nyírni, hogy a fűszálak
önmagukat árnyékolva védjék a talajt a kiszáradástól. Az esti
öntözés miatt a fűszálak egész éjszaka nedvesek maradnak. Ez
a tartós nyirkosság kedvez a gombás betegségek és a penész
kialakulásának, ami foltokban károsíthatja a pázsitot. Ne fe-
ledkezzünk meg a kerti madarokról sem, hiszen egész évben
szorgalmasan dolgoznak. A nagy nyári hőségben a friss ivó- és
fürdővíz biztosítása életmentő lehet számukra. Helyezzünk ki
lapos madáritatókat a kert védettebb pontjaira, és cseréljük
bennük a vizet naponta. A szárnyas vendégek cserébe hatéko-
nyan pusztítják a kerti kártevőket és hernyókat.

Harangszó Pihenjünk!

Katolikus gondolatok

Fotó: pexels.com

Azt mondja a Prédikátor könyve, hogy ideje van a vetésnek, és ideje az aratásnak. Ideje van a sírásnak, ideje a nevetésnek. Ideje van a gyásznak, és ideje a táncnak. E gondolatmenetet követve kimondhatjuk, hogy bizony ideje van a pihenésnek is. Na de mi a pihenés? Kinek mi a pihenés, és milyen a Jézussal töltött pihenés? Van, aki csak jóval többet alszik a nyáron. Van, aki napozik, és első ránézésre semmittevéssel tölti az idejét, pedig lehet, hogy ilyenkor gondolja végig és újra az addig fel nem dolgozott történéseket. Van, aki önkénteskedni vagy nyári munkára megy, esetleg kéthetes zarándoklaton vesz részt, ahol napi 20-30 kilométert gyalogol, mégsem érzi munkának, mert ő választotta, örömet lel benne, tehát pihen.

Azt mondhatjuk, hogy ha a megszokottól eltérő módon és környezetben vagyunk, akkor pihenünk. De biztos ez? Szerintem még valami fontos dolog kell, hogy pihenésünk valódi feltöltődéssé váljon. Arra gondolok, hogy ha pihenésünket megzavarják, netán magunknak nem tudjuk megengedni a pihenést, ha nem hagyja a pihenésünket valamilyen külső vagy belső elvárás, akkor nem lesz az igazi. Mit tehetünk hát, ha nem tudjuk letenni a cég dolgait, ha a főnökünk szavai csengenek a fülünkben, vagy épp magunkat vádoljuk, hogy annyi dolgunk lenne, mi meg csak itt henylünk?

Ilyenkor kér segítséget a keresztény ember Jézustól. Imában kérjük meg Őt, hogy segítsen pihenni. Hogy el tudjuk engedni az elvárásokat. Hogy meg tudjunk szabadulni a megkötöttségektől. Hogy segítsen a valódi pihenést megélni. Mert ilyenkor gyűjtünk erőt a nehéz napokhoz. Ilyenkor tudjuk megfogalmazni azt, hogy miben kell másképpen eljárunk a jövőben. Kitől kell bocsánatot kérnünk, és kinek kell megbocsátanunk. Ha helyesen pihentünk, jó választ adunk majd a nehéz helyzetekben. Türelmesebbek és teherbíróbbak leszünk, ha most pihenünk. És a pihenést csak nyáron engedhetjük meg? Természetesen nem, de ilyenkor talán egy kicsit több alkalom adatik meg a pihenésre.

Hálával és alázattal kérlek hát, Uram: Kérlek, engedd meg a helyes pihenést. Segíts, mert most ennek van itt az ideje. Szeretnék kipihenten nekilátni a következő feladatoknak, és nem szeretném magam előtt görgetni a teendőket, a fel nem dolgozott történéseket. Segíts, hogy meg tudjam engedni magamnak a pihenést, és ne érezzem magam haszontalannak közben. Add, hogy ne úzzem magam tovább. Mert megvan az ideje a munkának, és megvan az ideje a pihenésnek. Ámen.

Baboss Botond katolikus lelkipásztori munkatárs

Hiány vagy hála?

Református gondolatok

Fotó: pexels.com

Kétfajta életállapot, mentalitás, attitűd, életirány, életfelfogás létezik. A hiány- és a hálaorientáltság. Van, aki úgy látja a poharat, hogy félig üres, más meg úgy, mint ami félig tele van.

A hiányorientált élet mindig sír, szűkül. Annak soha semmi nem jó. Az mindig panaszkodik. Az mindig áldozat. Az mindig lázad a status quo ellen. Annak soha semmi nem elég. Annak mindig nyűgje, kínja van. S persze okokat önmagában soha nem keres, de bűnbakot mindig talál. Csak a hiányt, a negatívumot látva tudja szemlélni az életet. Mindent a hiányok felől és torzan lát. A „nincs” felülírja életében mindazt, ami „van”. A pohár félig üres-

sége meggátolja számára a jó félpohárnyi víz elfogyasztását is. Inkább szomjan hal.

A hálaorientált élet ennek épp az ellenkezője. Kevéssel is beéri. Bármiről is legyen szó. S annak is örül. Meg tudja köszönni. Ajándékként tud fogadni bármit. Látja a szépet, a jót, a nemest az életben. Elfogadja életének kereteit, s meglátja abban Isten szeretetét is. Nem okol másokat sorásért. Felelősen tudja, hogy élete Isten kezében lévő élet, Ő az, aki tenyerén hordozza. Nem a hiányai miatt szűkül. A hálaorientált ember olyan, hogy felülírja számára a „van” azt, ami esetleg „nincs”. Jókedvűen szűrcsöli a félpohárnyi vizet is. S még élvezi is.

Jézus azonban még mélyebbre megy, és egészen megdöbbentő dolgot mond. „Akinek van, annak adatik. Akinek nincs, attól az is elvételik, amije van” (Márk 4,25).

Mert mindenkinek „van”. Mindenkinek adatott valami. S hogy sok vagy kevés, az csak nézőpont kérdése. A kiindulópont az, hogy „van”. És nem is olyan kevés az, ami „van”. Jézus egyértelművé tesz pár dolgot, ami övének „van”. Van világosságuk, magyarán Uruk, Megváltójuk, Krisztusuk. Van dolguk és küldetésük is. Sőt van mértékük. Amolyan erkölcsi, amolyan krisztusi. Magyarul: nem iránytű nélkül kell eligazodniuk a mindennapok döntéseiben. Mindezért már önmagában is hálaorientált lehet a keresztyén ember élete.

De az ige azt is üzeni, hogy akinek van, annak adatik is. Isten az általa adott „van”-t meg is szaporítja, meg is sokasítja, s napról napra ki-kipótolja. Mert olyan a dolog természete, hogy aki hálát tud adni azért, amije van, annak az Isten eléje hoz még egy sereg hálaadásra valót. Aki látja a „van”-t, az Istennek egyre több ajándékát ismeri majd fel az életében. Aki hálás azért, amije van, az eljut a páli felismerésig még a legrosszabb időkben is: olyanok vagyunk, mint akiknek semmijük sincs, és mégis minden a miénk.

Ám az üzenetben ott a figyelmeztetés is, hogy a hiányorientált életű emberek esetében minden „van”-t felülír a „nincs”. Sőt ami ennél is tragikusabb: a „van”-t is „nincs”-ként élik meg. Mély és kilátástalan betegség ez. A lélek egyik legsötétebb nyomorúsága. Olyan kilátástalan helyzet, amelyből csak Krisztus tud gyógyítani és szabadítani. Annak üres az élete, aki nem látja, hogy mennyi minde van. Aki nem látja, hogy mi mindene van, az ott ragad és elsüllyed a „nincs” mocsarában. Magyarán: az ember magát foszthatja meg hiányorientáltságában, hálaadó attitűd nélkül mindentől. Még attól is, amije meglenne. Így az ember magát zárhatja el Isten ajándékaitól. Vigyázzunk hát! Milyen az életünk? Hiány- vagy hálaorientált?

Dr. Hős Csaba református lelkész

Tudta-e, hogy...

Az elmúlt évtizedekben számos megemlékezést olvashattunk, láthattunk a két hős pilótáról, Endresz Györgyről és Magyar Sándorról, akik éppen 95 éve,

1931. július 15–16-án repültek át az Atlanti-óceánt, és Felcsút határában landoltak. A rendkívüli teljesítmény költségeinek fedezetéül levelezőlapot adtak ki Amerikában, melyet 1 dollárért árultak. Ám az összegyűlt 5000 dollár a repülőgép megrendelésére sem volt elegendő. Keveset beszélünk Szalay Emil magyar származású hentesmesterről, aki 25 ezer dollár adományával járult hozzá a repülőúthoz, felajánlása nélkül a vállalkozás nem jöhetett volna létre.

Szalay Imre Emil 1872-ben született Győrött. Édesapja korán elhunyt. Édesanyja Kőbányára küldte, ott tanulta meg a hurka- és szalámikészítés fortélyait. 1898-ban 26 évesen 25 dollárral a zsebében érkezett meg Amerikába. Feleségével, Pucskó Máriával Fint városába költözött, ott alapította meg a sikeres, virágzó szalámi- és hurkagyárát. 1937. június 15-én hunyt el.

Noll Zoltán

Évkerék

Mészáros László polgármester július hónap legalább 70 esztendőit megélt születésnaposait is köszöntötte.

Papp Istvánné Erzsébet a 86., Schmidt Istvánné Judit a 77., F. Kiss Lajosné Mária a 74., Héring Terézia a 76., Tengely Lászlóné Ilona a 70., Füzes József a 70., Marácz Lászlóné Piroska a 86., Murainé Vajda Zsuzsanna a 70., dr. Györgyi Viktor István a 80., Uri Hajnalka a 77., Doboziné Herder Éva a 70., Hamar Ferencné Borbála a 70., Litter Lászlóné Erzsébet a 85., Janovicsné Bálint Ágnes a 70., Noll Zoltán Lászlóné Erzsébet a 71., Polyák Jánosné Erzsébet a 76., Léránt István a 80., Nagy János a 75., Schmidt Jánosné Erzsébet a 75., Vörös József a 76., Kelemen Mihályné Mária a 85., Fogarasi József Sándor a 75., Kovácsné Tokodi Ildikó a 71. születésnapját ünnepelte.

Jóságból

Levendulával segített a Letenyey

Immár többéves hagyomány, hogy a Felcsúti Letenyey Lajos Gimnázium, Technikum és Szakképző Iskola diákjai levendulát aratnak. Idén a 9. b osztály kapta a szép feladatot. A tanulók Kulcsár Beáta agrármérnök, mezőgazdasági szakoktató iránymutatásával szüretelték le az illatos lila virágot, melynek egy részét megszáritva iskolai foglalkozásokon hasznosítják, másik részét pedig a levendulakedvelőknek szánták. Annak, aki szeretett volna egy csokrot, nem volt más dolga, mint hogy beugorjon érte az iskolába. A virágokat ajándékkulcsár Beáta a diákok, ám akik szeretnék volna elismerni a munkájukat, azok a Letenyey felhívására kutyaeledelt vi-

hettek a levendulaért cserébe. Iskolásaink az eleséget a tatai állatmenhelynek ajánlották fel. „A gondozók szeretettel fogadták a fiatalokat, akik bepillanthattak az állatotthon életébe – mesélte Kulcsár Beáta. – A levendulaszüret és az adományozás szép példája volt az összefogásnak. Megmutatta, hogy oda-

figyeléssel, felelősségvállalással, önzetlenséggel sokat tehetünk a közösségért és az elesettekért.” A levendulából még a lovasberényi rehabilitációs állatotthonnak is jutott, így a menhely munkatársai meglepetésül továbbadhatták a támogatóiknak.

N. E., fotó: Letenyey

Hirdetésméretek

1/10 fekvő:	90x50 mm
2/10 álló:	90x105 mm
2/10 fekvő:	184x50 mm
1/4 álló:	90x131 mm
1/4 fekvő:	184x63 mm
1/2 fekvő:	184x131 mm
1/2 álló:	90x268 mm
1/1 tükör:	184x268 mm
1/1 kifutó:	210x297mm
	+ 5-5 mm kifutó

Műszaki kereskedés nyílt az Agro-Felcsút Kft.-nél

A környék legnagyobb raktárkészletével várjuk kedves vásárlóinkat!

Agro-Felcsút Kft.

Telefon: 06 20 284 9076

Cím: 8086 Felcsút, Fő u. 1.

E-mail: kozpont@agro-felcsut.hu

VÁL-VÖLCYE PÉKSÉG ÉS HENTESÜZLET

Kínálatunk:

- sertéshús • baromfihús • húskészítmények
- pékáru • tejtermék • üdítő • szárazáru

Nyitvatartás:
H-P: 05.30-18.00
Szombat: 05.30-14.00
Vasárnap: Zárva

8087 Alcsútdoboz, Béke utca 1.
Tel.: 06-20/535-0503
facebook.com/valvolgyepeksseg

SZERETETTEL VÁRJUK KEDVES VÁSÁRLÓINKAT!

Friss tojást, roppanós almát és édes almalét egy helyről a termelőtől, Felcsút Szúnyogpusztán a tojóháznál.

PÁK-TO Kft.
Tel.: +36 22 701 966
www.jotojas.hu

TÓ ÉTTEREM ÉS ÉLMÉNYKÖZPONT

AHOL FELEJTHETETLEN ÉLMÉNYEK ÉS CSODÁS ÍZEK VÁRNAK

gasztronómia | sport | élmények

8086 Felcsút, Fő utca 4/A.
+36 30 486 2385
toetterem.hu

R-KÖRD

Vasúti biztosítóberendezés, távközlés és erősáram tervezése, kivitelezése

PUSKÁS SPORT HOTEL AKADEMIA

Konferenciák, rendezvények, lakodalmak kiváló helyszíne, a festői Alcsúti Arborétum mellett.

Keresse fel éttermünket is!
www.puskashotel.hu
info@puskashotel.hu
foglalas@puskashotel.hu
Telefon: 22-701-017

Közérdekű információk

Bicskei Járási Hivatal – ügyfélfogadás

2060 Bicske, Szent István u. 7-11., tel.: 06-22/795-820

Járási hivatalvezető: Szabó Gábor

A járáshoz tartozó települések: Alcsútdoboz, Bicske, Bodmér, Csabdi, Csákvár, Etyek, Felcsút, Gánt, Máty, Óbarok, Szár, Tabajd, Újbarok, Vértesacsa, Vértesboglár
E-mail: hivatal.bicske@fejer.gov.hu

Kormányablak osztály – ügyfélfogadás

Osztályvezető: Vakánné Petrovics Ildikó

Központi telefonszám: 06-22/795-948

hétfő, szerda: 8.00–18.00

kedd: 7.00–15.00

csütörtök: 8.00–16.00

péntek: 8.00–11.00

Földhivatal – ügyfélfogadás

hétfő, szerda: 8.00–14.00 és 13.00–15.00

csütörtök: 8.00–11.00 csak kamarai tagoknak

péntek: 8.00–11.00

Hatósági és Gyámügyi Osztály – ügyfélfogadás

hétfő, szerda: 8.00–16.00

péntek: 8.00–12.00

Foglalkoztatási Osztály – ügyfélfogadás

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–14.00

péntek: 8.00–12.00

Kihelyezett NAV-ügyfélszolgálat

csütörtök: 13.00–15.00

Önkormányzati Hivatal – ügyfélfogadás

8086 Felcsút, Fő utca 75., tel.: 06-22/594-036

Ügyfélfogadási rend:

hétfő, szerda: 8.00–16.00

péntek: 8.00–12.00

Polgármesteri fogadóórák

Tel.: 06-22/594-036

hétfőn 8.00 órától (előzetes időpontfoglalás szükséges)

Faluház és Községi Szintér

8086 Felcsút, Fő utca 137., tel.: 06-22/594-367

E-mail: faluhaz@felcsut.hu

Nyitvatartás:

hétfő: 7.00–17.30

kedd, szerda, csütörtök: 7.00–16.00

péntek: 7.00–15.00

Háziorvosi rendelő (Faluház)

Dr. Ficzer Ferenc háziorvos

hétfő: 10.00–15.00

kedd, csütörtök: 9.00–12.00

szerda: 12.00–15.00

péntek: 8.00–10.00

Az orvosi rendelő a 06-22/594-072-es telefonszámon

és a felcsut.rendelo@gmail.com e-mail címen érhető el.

Háziorvosi ügyeleti ellátás

2060 Bicske, Kossuth tér 17.

(Bejárat a rendelő oldalánál található ajtón, csengetni kell.)

Telefonszám (Fejér vármegyében): 1830

Hétköznap: 16.00 és 22.00 között

Hétvégén és ünnepnapon: 8.00 és 14.00 között

Sürgősségi ügyeleti vagy mentőellátás

Központi ügyeleti telefonszám: 1830

Egységes segélyhívó rendszer: 112 (mentők)

Hétköznap: 22.00 és 8.00 között

Hétvégén és ünnepnapon: 14.00 és 8.00 között

Telephelyek:

8000 Székesfehérvár, Hunyadi u. 2.

2400 Dunaújváros, Vasmű u. 10.

2030 Érd, Szabadság tér 9.

Védőnői szolgálat (Faluház)

8086 Felcsút, Fő u. 137.

Makai Kinga védőnő: 06-30/970-8517

szerda: 9.00–11.00 (orvossal közösen), 11.00–13.00 (önállóan)

Kőhíd Fiókgyógyszertár (Faluház)

8086 Felcsút, Fő u. 137.

Nyitvatartás: hétfőn és szerdán 12.00 és 16.00 között,

kedden, csütörtökön és pénteken 8.30 és 12.30 között

Posta

8086 Felcsút, Fő utca 73., tel.: 06-22/594-049

Nyitvatartás hétfőtől péntekig 8.00 és 16.00 között

Könyvtári, Információs és Községi Hely

8086 Felcsút, Fő u. 68.

Könyvtárvezető: Szecsődi Zsoltné

Tel.: 06-70/338-4814, E-mail: szecsodizsuzsa@freemail.hu

Nyitvatartás:

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–16.00

kedd: 14.00–18.00

péntek: 9.00–14.00

szombat: ügyelet időpontegyeztetéssel

Bicskei Rendőrkapitányság

2060 Bicske, Kisfaludy u. 56., tel.: 06-22/566-020

E-mail: bicskerk@fejer.police.hu

Sürgős esetben hívható: 112

Körzeti megbízott

8086 Felcsút, Fő u. 191., Gáfor János: 06-30/128-3581

Polgárőrség

8086 Felcsút, Fő utca 75., tel.: 06-30/248-9609

Felcsút Biztonságért Polgárőr Egyesület

Elnök: Kiss József

Tevékenységi terület: Felcsút bel- és külterület

Esély Gyermekjóléti Alapítvány

8086 Felcsút, Fő u. 68., tel.: 06-70/450-8733

Fogorvosi rendelő

Dr. Hargitai Egészségügyi Közhasznú Nonprofit Kft.

(Az egészségbiztosítóval szerződésben álló rendelő.)

Rendel: Dr. Hargitai László fogszakorvos

Rendelési idő:

Alcsútdobozon: tel.: 06-22/353-250 (Csak előjegyzéssel)

hétfő: 11.00–17.30

kedd: 7.00–8.00 – elsősegély

csütörtök: 7.00–10.00 – iskolafogászat

7.00–8.00 – elsősegély

péntek: 10.30–17.30

Felcsúton: tel.: 06-22/668-224

Időpontkérés szükséges, rendelési idő előtt egy órával és

rendelési idő alatt 16.00 óráig!

szerda: 10.30–17.30

Alcsútdobozai rendelő – prevenciók rendelés:

hétfő, péntek: 9.30–11.00

Felcsúti rendelő:

szerda: 9.00–10.30 (Csak előjegyzéssel!)

Falugazdász

Gyenes Péter: 06-70/490-6170

Közjegyző

2060 Bicske, Szent István út 35.

Dr. Poszavec Rita: 06-22/566-440

E-mail: iroda.bicske@kozjegyzo.hu

poszavec.rita@kozjegyzo.hu

Nyitvatartás:

hétfő, kedd, szerda, csütörtök: 8.00–12.00, 13.00–15.30

péntek: 8.00–12.00

Felcsúti Hírlap

A Felcsúti Önkormányzat hivatalos, ingyenes hírlevele, megjelenik havonta harminckét oldalon, 800 példányban. Nyilvántartásba véve a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal által 163/2233/3/2011. számon.

Felelős kiadó: dr. Sisa András jegyző – **Kiadja:** Felcsút Község Önkormányzata – **Hirdetésfelvétel:** titkarsag@felcsut.hu

Szerkesztő: 30/126-0540; nagyeniko@felcsut.hu – **Terjesztési észrevételek:** muszak@felcsut.hu